

Vergaderjaar 1987–1988

20 661

Wijziging van artikel 588 van het Wetboek van Strafvordering

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Thans schrijft het tweede lid van artikel 588 van het Wetboek van Strafvordering voor, dat niet alleen in de gevallen waarin op het adres, vermeld in het rechterlijk schrijven, niemand wordt aangetroffen een zogenaamd bericht van aankomst moet worden achtergelaten, maar ook als er wel iemand wordt aangetroffen die evenwel te kennen geeft niet bereid te zijn het schrijven in ontvangst te nemen.

Dat nu levert in de praktijk problemen op. De functionarissen van de PTT, die doorgaans de uitreiking verzorgen, achten het niet zinvol bij iemand die te kennen geeft een gerechtelijk schrijven niet uitgereikt te willen krijgen, wel een bericht van aankomst te moeten achterlaten, omdat de betrokkene doorgaans ook zal weigeren dat te aanvaarden. Zo wordt de kans dat de geadresseerde alsnog er van op de hoogte geraakt dat hij een gerechtelijk schrijven gedurende een bepaalde periode op het postkantoor kan ophalen geenszins vergroot. Ik acht de opstelling van de PTT-functionarissen in deze zeer begrijpelijk.

Niettemin moet worden geconstateerd dat wanneer in zulke gevallen niet uit de akte blijkt dat een bericht van aankomst is achtergelaten, de dagvaarding nietig is (zie bijvoorbeeld HR 5-1-1988, nr. 82.143), met alle nadelige gevolgen voor een snelle en doelmatige afdoening van strafzaken van dien.

De functie van het achterlaten van het bericht van aankomst is degene, die op het moment van de postbestelling niet thuis was (doch op zijn werk of met vakantie of iets dergelijks) de gelegenheid te bieden na thuiskomst zich alsnog op eenvoudige en snelle wijze persoonlijk het gerechtelijk schrijven te verschaffen. Als dat doel niet met het achterlaten van het aankomstbericht wordt bevorderd, dan kan zo'n administratieve handeling, waarvan degenen die haar moeten verrichten de zin niet inzien en die hen bovendien nog wel eens in conflict brengt met personen die op het adres worden aangetroffen, beter achterwege blijven.

In dergelijke gevallen ware dan het stuk overeenkomstig het derde lid van artikel 588 direct aan degene van wie het is uitgegaan te retourneren opdat deze de adresverificatie aan de hand van het bevolkingsregister kan verrichten, een en ander overeenkomstig het vierde lid van het genoemde artikel.

Van de gelegenheid is gebruik gemaakt de tekst van het tweede lid te verduidelijken, door niet te spreken van de «in een aan de woon- of verblijfplaats van de geadresseerde achter te laten mededeling», doch

– in de woorden van het vierde lid – van «een op het in het schrijven vermelde adres achter te laten mededeling». Of dat de werkelijke woon- of verblijfplaats van de geadresseerde is behoeft de postbesteller niet te verifiëren; hij kan afgaan op het in het schrijven vermelde adres. Indien achteraf blijkt, wanneer het stuk niet op het postkantoor (of politiebureau) is afgehaald en vandaar teruggezonden naar de afzender, dat na verificatie aan de hand van de bevolkingsadministratie, de geadresseerde inmiddels een ander adres heeft, dan kan alsnog betekening aan dat adres plaatsvinden.

Indien de voorgestelde wijziging wordt aanvaard zullen de bestaande akten worden herzien en de bestaande dienstorders voor de PTT worden aangepast.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes